

1. Nazwa kierunku	animacja społeczno-kulturalna z edukacją kulturalną <i>[Socio-cultural Animation with Cultural Education]</i>
2. Wydział	Wydział Sztuki i Nauk o Edukacji
3. Cykl rozpoczęcia	2020/2021 (semestr zimowy)
4. Poziom kształcenia	studia pierwszego stopnia
5. Profil kształcenia	ogólnoakademicki
6. Forma prowadzenia studiów	stacjonarna
7. Kod ISCED	0314 (Socjologia i kulturoznawstwo)
8. Związek kierunku studiów ze strategią rozwoju, w tym misją uczelni	<p>Kierunek animacja społeczno-kulturalna z edukacją kulturalną powstający na Wydziale Etnologii i Nauk o Edukacji wpisuje się w strategię rozwoju oraz Misję Uniwersytetu Śląskiego. Stanowi też odpowiedź na potrzeby edukacyjne zdiagnozowane w ramach badań zrealizowanych przez Zakład Edukacji Kulturalnej Wydziału Etnologii i Nauk o Edukacji (badania Kadry dla kultury w edukacji i edukacji w kulturze prowadzone w roku 2012 w ramach Obserwatorium Kultury we współpracy z Regionalnym Ośrodkiem Kultury w Katowicach, w ramach grantu Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego). Jest formą wprowadzenia w życie strategicznych założeń polityki kulturalnej na szczeblu regionalnym i narodowym, przewidującą kształcenie kompetencji kluczowych przyjętych w dokumentach Unii Europejskiej (komp.8. i inne) oraz programie wypracowanym w ramach UNESCO (1992) zakładającym współczesną, szeroką interpretację edukacji kulturalnej.</p> <p>Proponowany kierunek studiów, odwołując się do długoletniej współpracy ze środowiskami pozauniwersyteckimi w kraju wpisuje się w potrzeby i oczekiwania zgłaszane przez podmioty publiczne, takie jak władze resortowe, samorządowe, instytucje kultury, edukacyjne i oświatowe. Nawiązuje do Misji Uniwersytetu Śląskiego, w myśl której Uniwersytet działa w przekonaniu, iż kształci nie tylko fachowców w określonych specjalnościach zawodowych, lecz także przyszłych uczestników życia publicznego i liderów mniejszych lub większych społeczności. Uniwersytet winien więc zająć wobec swoich studentów taką postawę, by nie tylko umożliwić im zdobycie odpowiedniego poziomu wiedzy, lecz także by formować przekonanie, iż człowiek wykształcony nie uchyla się od sprawowania funkcji publicznych i obywatelskich, pełni je z etyczną dzielnością i przeświadczeniem, iż jego myśl służy społeczności, której winien jest stałą pracą nad doskonaleniem siebie i swoich umiejętności. Korzystając z wieloletniego doświadczenia w kształceniu animatorów społeczno-kulturalnych, proponowany kierunek studiów będzie zatem miejscem, gdzie formację zdobywa osoba świadoma społecznej odpowiedzialności za grupy i wspólnoty, które animuje. A przy tym jednostka mająca ugruntowaną wiedzę z zakresu szeroko rozumianej kultury, która potrafi odpowiadać na wyzwania współczesności i projektować tę rzeczywistość, prowadzić edukację kulturalną jako edukator w różnych instytucjach i ośrodkach kultury. Kompetencje interdyscyplinarnego zespołu pracowników Zakładu Edukacji Kulturalnej oraz wieloletnie doświadczenie pedagogiczne daje podstawy do podjęcia tego zadania.</p> <p>Na Wydziale Etnologii i Nauk o Edukacji od lat poznawczo zgłębianą jest problematyka edukacji kulturalnej i animacji społeczno-kulturalnej. Utworzony przez prof. zw dr hab. Katarzynę Olbrycht w 1997 roku Zakład Edukacji Kulturalnej prowadzi szerokie badania, które swoim zakresem w pełni odpowiadają wskazanej w tytule kierunku nazwie. Organizowane są cykliczne ogólnopolskie konferencje naukowe, a publikacje Zakładu Edukacji Kulturalnej układają się w spójną całość zogniskowaną wokół szeroko rozumianej edukacji kulturalnej i animacji społeczno-kulturalnej. Od pracy Edukacja kulturalna. Wybrane obszary (red. K.Olbrycht) wydanej w 2004, będącej swoistą prezentacją interdyscyplinarności badań i działań Zakładu, poprzez cykl publikacji będących efektem debat konferencyjnych: Upowszechnianie kultury – wyzwaniem dla edukacji kulturalnej (red. K.Olbrycht, E.Konieczna, J.Skutnik, Toruń 2008), Inspiratorzy, projektodawcy, realizatorzy edukacji kulturalnej i upowszechnia kultury (red. K.Olbrycht, D.Sieroń-Galusek, Toruń 2010). Po przyjętą do druku pracę Kompetencje do prowadzenia edukacji kulturalnej (red. K.Olbrycht, A. Matusiak, B. Głyda).</p> <p>Poddawane systematycznie modernizacji i długoletnie doświadczenie dydaktyczne, kształcenie nieprzerwanie od 1973 roku studentów, najpierw na kierunku pedagogika pracy kulturalno – oświatowej, a później na specjalności animacja społeczno-kulturalna w ramach pedagogiki, daje gwarancję jakości proponowanego kierunku. Otwarcie na Wydziale Etnologii i Nauk o Edukacji Kulturalnej kierunku animacja społeczno-kulturalna z edukacją kulturalną to z jednej strony odpowiedź na potrzeby zdiagnozowane jako wymogi współczesności, z drugiej – efekt wieloletniej tradycji i doświadczeń dydaktycznych oraz naukowych konsekwentnie podejmowanych</p>

		przez pracowników Zakładu Edukacji Kulturalnej w Uniwersytecie Śląskim (w Wydziale Etnologii i Nauk o Edukacji). Nowy, interdyscyplinarny kierunek studiów pierwszego stopnia pod nazwą animacja społeczno-kulturalna z edukacją kulturalną, realizując strategiczne założenia oraz Misję Uniwersytetu Śląskiego i Wydziału Etnologii i Nauk o Edukacji będzie zapewniał wielostronną ofertę edukacyjną dla przyszłych kadr dla kultury, kadr do działów oświatowych i około oświatowych instytucji kultury, wyposażając w wiedzę, umiejętności i kompetencje umożliwiające animowanie do aktywności społecznej i uczestnictwa w kulturze różnych grup wiekowych (w tym aktywizowanie i edukowanie seniorów, prowadzenie systematycznej pracy z dziećmi i młodzieżą), różnych środowisk, społeczności lokalnych i ponadlokalnych, środowisk o specjalnych potrzebach a także środowisk zagrożonych patologią i wykluczeniem społecznym.
9.	Liczba semestrów	6
10.	Tytuł zawodowy	licencjat
11.	Specjalności	nie dotyczy
12.	Semestr od którego rozpoczyna się realizacja specjalności	nie dotyczy
13.	Procentowy udział dyscyplin naukowych lub artystycznych w kształceniu (ze wskazaniem dyscypliny wiodącej)	<ul style="list-style-type: none"> • <i>[dyscyplina wiodąca]</i> nauki o kulturze i religii (dziedzina nauk humanistycznych): 60% • pedagogika (dziedzina nauk społecznych): 40%
14.	Procentowy udział liczby punktów ECTS dla każdej z dyscyplin naukowych lub artystycznych do których odnoszą się efekty uczenia się w łącznej liczbie punktów ECTS (ze wskazaniem dyscypliny wiodącej)	<ul style="list-style-type: none"> • <i>[dyscyplina wiodąca]</i> nauki o kulturze i religii (dziedzina nauk humanistycznych): 60% • pedagogika (dziedzina nauk społecznych): 40%
15.	Liczba punktów ECTS konieczna dla uzyskania kwalifikacji odpowiadających poziomowi studiów	180
16.	Procentowy udział liczby punktów ECTS uzyskiwanych w ramach wybieranych przez studenta modułów kształcenia w łącznej liczbie punktów ECTS	45%
17.	Łączna liczba punktów ECTS, którą student musi uzyskać na zajęciach wymagających bezpośredniego udziału nauczycieli akademickich (lub innych osób prowadzących zajęcia) i studentów	170
18.	Liczba punktów ECTS, którą student musi uzyskać w ramach zajęć z dyscyplin w ramach dziedzin nauk humanistycznych lub nauk społecznych, nie mniejszą niż 5	102

	punktów ECTS – w przypadku kierunków studiów przypisanych do dyscyplin w ramach dziedzin innych niż odpowiednio nauki humanistyczne lub nauki społeczne	
19.	Warunki wymagane do ukończenia studiów z określoną specjalnością	Osiągnięcie zakładanych efektów kształcenia dla pierwszego stopnia studiów oraz złożenie pracy dyplomowej i egzamin licencjacki.
20.	Organizacja procesu uzyskania dyplomu	<p>Wytyczne i zalecenia w sprawie organizacji procesu uzyskania dyplomu oraz przygotowania prac dyplomowych (na podstawie dokumentu zatwierdzonego na Wydziale Etnologii i Nauk o Edukacji Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach)</p> <p>ORGANIZACJA PROCESU UZYSKANIA DYPLOMU</p> <ul style="list-style-type: none"> •student dokonuje wyboru seminarium i promotora z listy zgłoszonych w danym roku akademickim seminariów dyplomowych •seminarium dyplomowe trwa nie 4 semestry •student wraz z promotorem ustala temat pracy dyplomowej oraz przebieg procesu jej realizacji zgodnie z zapisem modułowym •promotor przedstawia przyjęte do realizacji tematy prac dyplomowych do zatwierdzenia przez Radę Instytutu •student składa pracę dyplomową w formie drukowanej oraz elektronicznej wraz z kompletem dokumentów, nie później niż 14 dni przed planowanym terminem obrony; ostateczny termin złożenia pracy upływa z dniem 25 września •kandydatów na recenzentów przedstawia promotor do zatwierdzenia przez dziekana •dziekan kieruje do recenzji pracę dyplomową po przyjęciu jej przez promotora •dziekan przyjmuje recenzje pracy dyplomowej i ewentualnie (przy negatywnej ocenie recenzenta) wyznacza drugiego recenzenta; jeśli drugi recenzent oceni pracę negatywnie, nie może ona być podstawą ukończenia studiów •dziekan dopuszcza studenta do egzaminu dyplomowego po zrealizowaniu planu studiów i uzyskaniu efektów kształcenia przewidzianych programem studiów oraz otrzymaniu pozytywnych ocen pracy dyplomowej •dziekan wyznacza komisję przeprowadzającą egzamin dyplomowy •dziekan ustala przewidywany termin egzaminu dyplomowego, nie później niż 6 miesięcy od daty, o której mowa w pkt. 5. •komisja przeprowadza ustny egzamin dyplomowy •przedmiotem egzaminu dyplomowego jest praca •dziekan ustala ewentualny termin poprawkowego egzaminu dyplomowego, nie wcześniej niż przed upływem 1 miesiąca i nie później niż po upływie 3 miesięcy od daty pierwszego egzaminu (dziekan może wyznaczyć ostateczny, dodatkowy termin egzaminu w przypadku uzyskania przez studenta oceny niedostatecznej w drugim poprawkowym terminie egzaminu; w przypadku uzyskania oceny niedostatecznej z tego egzaminu, dziekan wydaje decyzję o skreśleniu z listy studentów) •komisja egzaminacyjna oblicza ostateczny wynik studiów na podstawie protokołu egzaminu dyplomowego •absolwent otrzymuje dyplom ukończenia studiów wyższych odpowiedniego stopnia. <p>WYMOGI MERYTORYCZNE</p> <ul style="list-style-type: none"> •praca dyplomowa na Wydziale Etnologii i Nauk o Edukacji jest wypowiedzią pisemną o charakterze naukowym •program kształcenia na studiach I. stopnia zobowiązuje studenta do przygotowania pracy licencjackiej •praca licencjacka jest rozprawą przeglądową lub oryginalną (badawczą) •w pracy licencjackiej zaleca się odwołanie do co najmniej 20 pozycji bibliograficznych

- tytuł pracy i zawarta w niej problematyka muszą być związane z kierunkiem studiów seminarzysty
- zgodność problematyki podejmowanej z kierunkiem studiów jest podstawowym kryterium oceny pracy dyplomowej, a jego niespełnienie skutkuje brakiem dopuszczenia do obrony
- praca dyplomowa (bez względu na jej charakter i zakres) zawiera:
 - cel i zakres, obszar tematyczny i problemowy
 - odniesienie do literatury przedmiotu z poszerzoną analizą problemu (problemów),
 - opis sposobów rozwiązania problemów/zagadnień z uwzględnieniem zastosowanych metod badawczych,
 - sformułowanie wniosków na podstawie przeprowadzonej analizy.
- tekst pracy powinien mieć układ typowy dla prac naukowych, w tym: spis treści, wstęp, kolejne rozdziały (z podrozdziałami), zakończenie, bibliografię, spisy (tabel, wykresów, rycin) oraz aneks (jeśli przewidziano)
- praca dyplomowa jest samodzielną pracą studenta
- w pracach dwuosobowych należy jednoznacznie określić autorów poszczególnych części pracy dyplomowej; indywidualny wkład każdego współautora jest oceniany niezależnie i w oddzielnych recenzjach.

KOMPOZYCJA TEKSTU

język pracy:

- przy pisaniu pracy należy posługiwać się poprawną polszczyzną z przestrzeganiem ogólnie przyjętych zasad ortografii i interpunkcji
 - w treści należy unikać pisania w pierwszej osobie liczby pojedynczej; pożądane jest stosowanie formy bezosobowej lub 3. osoby liczby pojedynczej, np.: „wydaje się, że”, „jak należy przypuszczać”, „jak przedstawiono wyżej”, albo; „autor opracował”, „autor przedstawił” (należy unikać wypowiedzi typu: „ja opracowałem”, „ja przedstawiłem”)
 - od powyższej reguły stosuje się odstępstwa, np. we Wstępie, w podziękowaniach gdzie zapis w 1. osobie liczby pojedynczej jest dopuszczalny
 - należy unikać form wypowiedzi o zbyt wyrazistym zabarwieniu emocjonalnym
 - wypowiedź w tekście buduje się w czasie teraźniejszym, zwłaszcza w omówieniach idei, poglądów, streszczaniu teorii i koncepcji, prezentacji poglądów innych autorów, itp.
 - w tekstach dopuszczalne jest stosowanie czasu przeszłego, szczególnie wówczas gdy autor odwołuje się do faktów historycznych, wydarzeń z życia osób, opisu działań podjętych przez autora w ramach prac badawczych
 - w tekście właściwym nie należy używać skrótów: należy zapisać „2013 rok” zamiast „2013 r.”; „między innymi” zamiast „m.in.”; „jeden” zamiast „1” itd.
 - nie należy zostawiać jedno-, dwu-, trzyliterowych słów na końcu wiersza lecz przenosić je do kolejnego wiersza (z wyjątkiem zaimka „się”, który zostaje w sąsiedztwie czasownika, do którego się odnosi)
- podział tekstu na akapity:
- każdy akapit to jedna myśl
 - każdy akapit należy zaczynać od nowej linii i wcięcia (z użyciem tabulatora)
 - akapity cytowane należy opatrzyć przypisem

standardy cytowań :

- cytat umieszczony w pracy należy wydzielić z tekstu za pomocą cudzysłowu i opatrzyć numerem odnośnika
- numery odnośników należy umieszczać w tekście pracy (indeks górny) przed znakami przystankowymi typu: kropka, dwukropek (z wyjątkiem znaków przystankowych kończących cytaty w oryginale)
- przypisy należy podawać na dole strony stosując numerację ciągłą w całej pracy
- tekst przypisu należy zapisać czcionką Times New Roman 10 pkt. z odstępem pojedynczym
- w przypisach należy odwołać się do następujących zasad stosowania skrótów:
 - jeśli cytujemy po raz kolejny tę samą pracę tego samego autora: np. A. Tyszka, Styl życia, s.5 (jeśli źródło było cytowane w innym rozdziale należy przywołać pełny opis bibliograficzny)

- jeżeli cytujemy po raz kolejny tę samą pracę tego samego autora bezpośrednio w następnym przypisie należy zastosować zapis:
Tamże.25
- jeżeli cytujemy inną pracę tego samego autora bezpośrednio w następnym przypisie należy zastosować zapis: (zależnie od płci autora)
– tenże/taż, tegoż/tejże
- zapis Por. należy zastosować w sytuacji gdy poglądy autora pracy odzwierciedlają poglądy autorów cytowanych prac naukowych
- zapis Zob. stosuje się gdy autor pracy wskazuje bezpośrednie odniesienie do źródeł, poglądów, np.: Zob. Załącznik Nr1 Rozporządzenia... z dnia....
- w przypadku odwołania do publikacji konkretnego autora należy zastosować zapis:
M. Buber, Ja i Ty. Wybór pism filozoficznych. Instytut Wydawniczy Pax, Warszawa 1992, s.50.
- w przypadku odwołania do publikacji o nierozdzielnym autorstwie (kilku autorów) należy zastosować zapis:
M. Przetacznik-Gierowska, M. Tyszkowa, Psychologia rozwoju człowieka. T.1: Zagadnienia ogólne. PWN, Warszawa 1996, s.50.
- w przypadku odwołania do słowników, encyklopedii, itp. należy zastosować zapis :
Słownik wyrazów obcych PWN. Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2008, s.50.
- w przypadku odwołania do prac (w tym zbiorowych) pod redakcją naukową należy zastosować zapis :
B. Śliwerski (red.), Współczesne teorie i nurty wychowania. Oficyna Wydawnicza IMPULS, Kraków 1998, s.50.
- w przypadku odwołania do prac zbiorowych pod redakcją naukową, w których można wyróżnić wyodrębnione autorstwo należy zastosować zapis np.:
Por. J. Tischner, Rozumienie – dziejowość – prawda [w:] idem Filozofia współczesna. Instytut Teologiczny Księża Misjonarzy, Kraków 1989 lub
R. Rorty, Przygodność języka [w:] S. Czerniak, A. Szahaj (red.), Postmodernizm a filozofia. Wybór tekstów. Instytut Filozofii PAN, Warszawa 1996, s.113.
- w przypadku odwołania do publikacji zamieszczonych w czasopiśmie należy zastosować zapis:
P. Piotrowski, Kryzys znaczenia w sztuce. Josepha Kosutha przejście od tautologicznego do zantropologizowanego modelu sztuki. „Obieg” 1991, nr 9-10.
- w przypadku odwołania do źródeł elektronicznych należy zastosować zapis:
- wydawnictwo na płycie CD:
W. Kopaliński, Słownik wyrazów obcych i zwrotów obcojęzycznych [CD-ROM]. Wersja 1.0.3.16. Pro-media, Łódź 1998.
- artykuł na witrynie internetowej:
R. Oramus, Kontemplatorzy sztuki [online]. <http://www.wsp.krakow.pl/konspekt/10> [dostęp: 10.12.2012]
- artykuł w czasopiśmie internetowym:
B. Bobick, J. Hornby, Practical Partnerships: Strengthening the Museum-School Relationship. “Journal of Museum Education”, Vol.38, no. 1: City Museum and Urban Learning [online]. <http://museumeducation.info> [dostęp: 10.04.2013]
- w przypadku odwołania do filmu:
Pan Tadeusz [Film]. Reż. Andrzej Wajda. Warszawa. Vision Distribution Company, 1999 [emisja: 25.09.2011, TVP 1, g. 20.30]
- w przypadku odwołania do materiałów archiwalnych:
Archiwum Instytutu Pamięci Narodowej Oddział w Katowicach. Sprawozdania okresowe do dyrektora Departamentu III za rok 1983, sygn. 034/8, s.8
- w przypadku odwołania do maszynopisu:
B. Cyrański, Rekonstrukcja aksjologicznych podstaw pedagogiki społecznej z zastosowaniem metody interpretacji hermeneutycznej, [maszynopis pracy doktorskiej napisanej pod kierunkiem prof. dr hab. E. Marynowicz – Hetki, Łódź 1995, złożony do druku w: Acta Universitatis Lodzianensis, Folia Paedagogica et Psychologica]

BIBLIOGRAFIA

- w bibliografii należy umieścić wszystkie pozycje literatury, na które autor powołuje się w tekście
- nie należy stosować numeracji poszczególnych pozycji literatury
- spis pozycji cytowanych należy umieścić na końcu pracy, po zakończeniu, ale przed załącznikami
- bibliografię można podzielić na podrozdziały, np. „Książki”, „Czasopisma”, „Akty prawne”, „Materiały konferencyjne”, „Strony internetowe”, itd. gdy jest to uzasadnione ich dużą ilością w poszczególnych grupach rodzajowych
- pozycje bibliograficzne należy zapisywać z zachowaniem interlinii 1 wiersza
- pozycje w bibliografii należy uszeregować alfabetycznie wg nazwiska autora/autorów publikacji lub redaktora/redaktorów, z wyjątkiem:
 - prac nie posiadających autora/ów, w których pierwszym elementem opisu jest tytuł oraz
 - prac posiadających autorów instytucjonalnych, w których pierwszym elementem opisu jest nazwa instytucji wydającej publikację
- prace jednego autora/ów, instytucji należy uporządkować według lat wydania od najnowszych do najstarszych, prace w druku należy umieścić na końcu
- w pierwszej kolejności należy podać publikację danego autora, a następnie prace współredagowane lub współautorskie
- przykładowy zapis bibliografii:

Archiwum Instytutu Pamięci Narodowej Oddział w Katowicach. Sprawozdania okresowe do dyrektora Departamentu III za rok 1983, sygn. 034/8.

Bobick B., Hornby J., Practical Partnerships: Strengthening the Museum-School Relationship. Journal of Museum Education, Vol.38, no. 1: City Museum and Urban Learning .[http:// museumeducation.info](http://museumeducation.info)

Buber M., Ja i Ty. Wybór pism filozoficznych. Instytut Wydawniczy Pax, Warszawa 1992.

Cyrański B., Rekonstrukcja aksjologicznych podstaw pedagogiki społecznej z zastosowaniem metody interpretacji hermeneutycznej, [maszynopis pracy doktorskiej napisanej pod kierunkiem prof.dr hab. E.Marynowicz – Hetki, Łódź 1995, złożony do druku w: Acta Universitatis Lodziensis, Folia Paedagogica et Psychologica]

Kopaliński W., Słownik wyrazów obcych i zwrotów obcojęzycznych [CD-ROM]. Wersja 1.0.3.16. Łódź Pro-media, 1998.

Oramus R., Kontemplatorzy sztuki . <http://www.wsp.krakow.pl/konspekt/10>

Pan Tadeusz [Film]. Reż. Andrzej Wajda. Warszawa. Vision Distribution Company, 1999.

Piotrowski P., Kryzys znaczenia w sztuce. Josepha Kosutha przejście od tautologicznego do zantropologizowanego modelu sztuki. „Obieg” 1991, nr 9-10.

Przetacznik-Gierowska M., Tyszkowa M., Psychologia rozwoju człowieka. T.1: Zagadnienia ogólne. PWN, Warszawa 1996.

Rorty R., Przygodność języka [w:] S. Czerniak, A. Szahaj (red.) Postmodernizm a filozofia. Wybór tekstów. Instytut Filozofii PAN, Warszawa 1996.

Słownik wyrazów obcych PWN. Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2008.

Śliwski B., (red.) Współczesne teorie i nurty wychowania. Oficyna Wydawnicza IMPULS, Kraków 1998.

Tischner J., Rozumienie – dziejowość – prawda [w:] tegoż, Filozofia współczesna. Instytut Teologiczny Księży Misjonarzy, Kraków 1989.

SPISY (np. tabel, ilustracji, fotografii)

- spisy należy umieszczać pod bibliografią
- osobno należy zaprezentować spis wykresów (jeśli są), spis tabel (jeśli są),spis rysunków (w tym fotografii, ilustracji - jeśli są)
- każdy opis musi mieć odniesienie do strony.

UWAGI TECHNICZNE (EDYTORSKIE)

format arkusza papieruA4
marginesygórny- 2,5 cm
dolny- 2,5 cm

<p>lewy – 3,5 cm prawy – 1,5 cm czcionka podstawowa tekstu Times New Roman 12 pkt (dla głównych tytułów bold 16 pkt, dla podtytułów bold 14 pkt)</p> <p>interlinia 1,5 wiersza zadrukowanie stron jednostronne (egzemplarz przeznaczony do archiwum – dwustronne) wyrównanie tekstu wyjustowane; wyjątki: wszelkie tytuły</p> <p>wcięcie tekstu 0,5 cm – 5-7 spacji numeracja stron ciągła, numerowanie stron w prawym dolnym rogu, brak numeru na pierwszej stronie objętość prac dyplomowych w pracach licencjackich: od 40 do 60 stron znormalizowanego tekstu (ze stroną tytułową, aneksem, bibliografią i załącznikami);</p> <p>numeracja rozdziałów i podrozdziałów <opcjonalnie> Rozdział I 1. tytuł podrozdziału 1.1. tytuł części podrozdziału 1.2. tytuł części podrozdziału 2. tytuł podrozdziału 2.1. tytuł części podrozdziału 2.2. tytuł części podrozdziału</p> <p>ryciny (wykresy, schematy i ilustracje) ryciną - rysunkiem jest wykres, schemat i graficzny obraz; kolejność numeracji rysunków: od „1” w całej pracy; opis należy rozpocząć od skrótu „Rys.”, następnie spacja i numer z kropką; opis należy umieścić nad rysunkiem; źródło należy podawać pod rysunkiem; w źródle należy pochylać słowo „Źródło:”; w opisie źródła stosować czcionkę 10 pkt.; dłuższe teksty zawijać z odsłonięciem słowa „Źródło”</p> <p>tabele opis tabeli (nad tabelą) należy zaczynać od słowa „Tabela” a po spacji zapisać numer liczebnika porządkowego (wszystkie tabele w tekście pracy powinny być numerowane sekwencyjnie, kolejnymi numerami od „1.”); źródło należy podawać pod tabelą; w źródle należy pochylać słowo „Źródło”, a do opisu stosować czcionkę 10 pkt.; dłuższe opisy należy zawijać z odsłonięciem słowa „Źródło”</p> <p>wyliczenia w tekście wyliczenia z listy należy rozpoczynać od lewego marginesu; na końcu elementów wyliczanych można nie stawiać żadnego znaku interpunkcyjnego (zalecane), przecinek lub średnik; na końcu ostatniego elementu wyliczanego należy umieścić kropkę; zaleca się stosowanie automatycznego układu tworzenia listy (wykorzystując opcję z listwy narzędzi Format/Punktory i numeracja) wg jednego wzoru w całej pracy</p> <p>zapis nazw obcych (np. łacińskich, greckich) kursywa</p> <p>liczba egzemplarzy trzy egzemplarze drukowane + czwarty w wersji cyfrowej na płycie CD z opisem</p> <p>UKŁAD GRAFICZNY PRACY szablon spisu treści SPIS TREŚCI</p> <p>WSTĘP</p>
--

	<p>ROZDZIAŁ I. <Tytuł rozdziału></p> <p>1.<Tytuł podrozdziału></p> <p>1.1.<tytuł części podrozdziału ></p> <p>1.2.<tytuł części podrozdziału></p> <p>1.3. <tytuł części podrozdziału></p> <p>2. < Tytuł podrozdziału></p> <p>2.1. <tytuł części podrozdziału></p> <p>2.2. <tytuł części podrozdziału></p> <p>2.3. <tytuł części podrozdziału></p> <p>ROZDZIAŁ II. <Tytuł rozdziału></p> <p>1. <Tytuł podrozdziału></p> <p>1.1. <tytuł części podrozdziału></p> <p>1.2. <tytuł części podrozdziału></p> <p>1.3. <tytuł części podrozdziału></p> <p>2.<Tytuł podrozdziału></p> <p>2.1. <tytuł części podrozdziału></p> <p>2.2. <tytuł części podrozdziału></p> <p>2.3. <tytuł części podrozdziału></p> <p>PODSUMOWANIE/WNIOSKI/<opcjonalnie></p> <p>ZAKOŃCZENIE</p> <p>BIBLIOGRAFIA (bez numeru stron)</p> <p>ZAŁĄCZNIKI /ANEKS <opcjonalnie>(bez numeru stron)</p> <p>wzór strony tytułowej (zob. www.weinoe.us.edu.pl)</p> <p>wzór oświadczenia autora (zob. www.weinoe.us.edu.pl)</p>
<p>21. Wymiar, zasady i forma odbywania praktyk zawodowych dla kierunku studiów o profilu praktycznym, a w przypadku kierunku studiów o profilu</p>	<p>PROGRAM INDYWIDUALNEJ PRAKTYKI ZAWODOWEJ dla studentów studiów stacjonarnych I stopnia na kierunku: animacja społeczno – kulturalna z edukacją kulturalną</p>

ogólnoakademickim – jeżeli program studiów na tych studiach przewiduje praktyki

Postanowienia ogólne

1. Studenckie praktyki zawodowe na kierunku animacja społeczno – kulturalna z edukacją kulturalną (Wydział Sztuki i Nauk o Edukacji, zwany dalej: WSNE) stanowią integralną część studiów (na podstawie art. 66, art. 166 ust. 2 i ust. 3, art. 189 ust. 2 pkt. 2 Ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o Szkolnictwie Wyższym (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 572 ze zm.) oraz Regulaminu Studiów w Uniwersytecie Śląskim.

2. Student pierwszego stopnia stacjonarnych studiów na kierunku animacja społeczno – kulturalna z edukacją kulturalną zobowiązany jest do odbycia indywidualnej praktyki zawodowej, wynikającej z programu kształcenia, w wymiarze 75 godzin zajęć ciągłych. Praktykę realizuje po ukończeniu IV semestru studiów.

Cele praktyki

3. Cele praktyki obejmują:

- rozwój i pogłębienie kompetencji zawodowych w zakresie wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych zdobytych w trakcie studiów,
- poznanie specyfiki pracy animatora społeczno - kulturalnego i edukatora kulturalnego w warunkach realnych wyzwań zawodowych,
- przygotowanie do podjęcia samodzielnej aktywności zawodowej z rozeznaniem na rynku pracy,
- nabycie umiejętności analizowania własnej pracy i oceny jej efektów w realiach pozaszkolnej działalności.

Organizacja praktyk

4. Nadzór nad organizacją i przebiegiem praktyk sprawuje Opiekun Studenckich Praktyk Zawodowych zwany dalej „Opiekunem Praktyk”.

5. Dokumenty związane z organizacją praktyki są udostępniane na stronie Wydziału Sztuki i Nauk o Edukacji UŚ: <https://us.edu.pl/wydzial/wsne/ksztalcenie/student-wydzialu/praktyki/>

Miejsce odbywania praktyk

6. Student samodzielnie wybiera miejsce realizacji praktyki uwzględniając specyfikę placówki oraz dotychczasowe wiedzę, umiejętności i kompetencje oraz zainteresowania.

7. Student może zrealizować praktykę w instytucjach podlegających samorządowi i/lub Ministerstwu Kultury i Dziedzictwa Narodowego i Ministerstwu Edukacji Narodowej oraz innych, w tym w organizacjach pozarządowych (stowarzyszeniach, fundacjach, zespołach artystycznych), w tym m.in. w:

- domach i centrach kultury

- teatrach
- bibliotekach i czytelnich
- galeriach miejskich
- muzeach i ośrodkach upowszechniania dziedzictwa kulturowego
- ogniskach artystycznych
- światlicach szkolnych i środowiskowych
- instytucjach tworzących, upowszechniających, powielających i przetwarzających dobra i wartości kultury
- stowarzyszeniach i organizacjach pozarządowych związanych z kulturą
- instytucjach dobroczynnych i zajmujących się działalnością wolontaryjną
- fundacjach promujących kulturę
- redakcjach różnych mediów
- oficynach wydawniczych
- przedsiębiorstwach związanych ze sztuką filmową
- instytucjach i organizacjach związanych z działalnością turystyczną oraz innych związanych z działalnością edukacyjną, animacyjną i upowszechnieniową w kulturze.

8. Praktyka może się odbywać w ramach realizowanych programów oferowanych przez Unię Europejską, wymian zagranicznych skierowanych do studentów, jeśli praktyki odbyte w ramach tych programów są zgodne z profilem kierunku studiów.

9. Wybierając miejsca odbywania praktyki student może skorzystać z oferty praktyk, przedstawionych przez Opiekuna Praktyk lub z elektronicznej bazy danych utworzonej przez Akademickie Biuro Karier Zawodowych Uniwersytetu Śląskiego <http://www.bk.us.edu.pl>.

10. Zatwierdzenia miejsca realizacji praktyki dokonuje wyłącznie Opiekun Praktyk.

Formy praktyk

11. Praktyka realizowana jest w ramach zajęć ciągłych (w uzasadnionych, indywidualnych przypadkach możliwa jest zmiana czasowej formuły organizacji praktyki).

12. Możliwe jest odbycie obowiązkowej studenckiej praktyki zawodowej w formie:

a)praktyki indywidualnej – student inicjuje podpisanie porozumienia z placówką, a Wydział sprawuje nadzór merytoryczny i organizacyjny nad przebiegiem praktyki,

b)zatrudnienia studenta na podstawie umowy o pracę lub umów cywilnoprawnych na okres co najmniej jednego miesiąca w placówce na stanowisku zgodnym z profilem kierunku studiów,

c)prowadzenia przez studenta własnej działalności gospodarczej zgodnej z profilem kierunku studiów ,

d)w ramach zorganizowanej przez Uczelnię działalności na rzecz Uniwersytetu Śląskiego i poza nim, pozwalającej osiągnąć cele studenckiej praktyki zawodowej zgodnie z profilem kierunku studiów, m.in. poprzez:

- realizację przez studenta projektów w ramach działalności kół naukowych,
- udział studenta w realizacji dodatkowych prac naukowo-badawczych,

- udział studenta w realizacji zleconych Uniwersytetowi Śląskiemu projektach,
- udział studenta w akcjach promujących Uniwersytet Śląski,
- organizacja życia kulturalnego i gospodarczego Uniwersytetu,

- organizację przez studenta projektów z zakresu animacji życia naukowego, kulturalnego/sportowego Uniwersytetu Śląskiego.

Obowiązki studenta odbywającego praktykę

13. Przed rozpoczęciem praktyki student powinien:

- zapoznać się z zasadami odbywania praktyki, a w szczególności z warunkami zaliczenia praktyki, w porozumieniu z Opiekunem Praktyk,
- uzgodnić program i warunki odbywania praktyki z opiekunem w placówce, w której decyduje się zrealizować praktykę,
- uzyskać akceptację programu i terminu praktyki u Opiekuna Praktyk,
- dostarczyć do placówki wystawione przez Wydział porozumienie w sprawie organizacji praktyki zawarte pomiędzy Dziekanem Wydziału Sztuki i Nauk o Edukacji UŚ z osobą posiadającą kompetencje pracodawcy w placówce, a następnie dostarczyć do sekretariatu pionu dydaktycznego skierowanie do odbycia praktyki (zał.1: POROZUMIENIE O ORGANIZACJI PRAKTYKI ZAWODOWEJ).
- w przypadku odbywania praktyk w macierzystej jednostce organizacyjnej Uniwersytetu Śląskiego – student powinien dostarczyć wyłącznie skierowanie.

14. Student zobowiązany jest do zrealizowania praktyki zgodnie z ustalonym w placówce programem, a ponadto do:

- przestrzegania zasad odbywania praktyki określonych przez Uniwersytet Śląski,
- przestrzegania ustalonego przez organizatora praktyki porządku i dyscypliny pracy,
- przestrzegania zasad BHP i ochrony przeciwpożarowej,

- przestrzegania zasad zachowania tajemnicy służbowej/państwowej oraz ochrony poufności danych w zakresie określonym przez organizatora praktyki.

15. W ramach praktyki student powinien poznać (uwzględniając dostęp do dokumentacji) m.in.:

1. strukturę organizacyjną instytucji, w tym m.in.: statut, regulamin, Misję działalności i strategię rozwoju oraz dostępne dokumenty programowe, materiały informacyjne, promocyjne, wzory wniosków aplikacyjnych, umów o współpracy, itd.,
2. ogólny sposób organizacji pracy i podziału obowiązków;
3. ogólną procedurę wewnętrznej ewaluacji pracy placówki;

4. podstawowe sposoby pozyskiwania środków na działalność instytucji;
 5. sposoby kształtowania wizerunku instytucji i jej relacje z mediami;
 6. historię placówki, jej miejsce w środowisku lokalnym i/lub krajowym, czy międzynarodowym;
 7. metody, formy pracy w placówce;
- oraz
8. uczestniczyć w roli obserwatora w wybranych działaniach realizowanych w placówce;
 9. angażować się w bieżące działania organizowane w placówce, włączając projektowanie tych działań (w uzgodnionych przypadkach);
 10. formułować własne propozycje związane z działalnością placówki.

Warunki zaliczenia praktyki

16. Zaliczenia praktyki dokonuje Opiekun Praktyk na podstawie zebranej dokumentacji, tj. dziennika praktyk (zał. 6.), sprawozdania w formie uogólnionego opisu zadań z własną oceną przebiegu praktyki (zał. 5.) oraz opinii opiekuna praktyki (ze strony instytucji przyjmującej) zawierającej ogólną ocenę odbytej praktyki. Każdy dokument powinien zostać opatrzony stosowną pieczęcią oraz podpisem osoby sporządzającej dokument.
 18. W przypadku zatrudnienia studenta w placówce na stanowisku zgodnym z profilem kierunku studiów zaliczenia praktyki dokonuje Opiekun Praktyk w oparciu o złożony wniosek (zał. 2.) oraz dokument potwierdzający zakres obowiązków i aktualność zatrudnienia.
 19. Zaliczenia praktyki na podstawie prowadzenia przez studenta własnej działalności gospodarczej zgodnej z profilem kierunku studiów dokonuje Opiekun Praktyk w oparciu o złożony wniosek (zał. 2.) wraz z dokumentem potwierdzającym prowadzenie działalności gospodarczej przez studenta oraz zakresem prowadzonej działalności gospodarczej.
 20. Zaliczenia praktyki na podstawie podejmowanych innych form działalności dokonuje Opiekun Praktyk w oparciu o złożony wniosek (zał. 2.) wraz z dokumentami wskazanymi przez Opiekuna a umożliwiającymi potwierdzenie osiągniętych celów praktyki wraz z oceną ogólną wykonywanych zadań.
 21. Warunkiem zaliczenia każdej formy praktyki jest wywiązanie się z zadań i programu określonej praktyki oraz przedłożenie przez studenta poświadczenia o odbyciu praktyki w postaci obowiązkowej dokumentacji (patrz p.16 – 20.).
 22. Formalnym wyrazem zaliczenia praktyki jest wpis do systemu USOS oraz do indeksu według obowiązujących w Uniwersytecie zasad.
 23. Zaliczenie praktyki jest niezbędnym warunkiem zaliczenia studiów I stopnia.
- #### Postanowienia końcowe
24. Student obowiązany jest w czasie trwania praktyki do posiadania ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków i powinien udokumentować ten fakt Opiekunowi Praktyk przed rozpoczęciem praktyki.
 25. Wydział nie zwraca studentowi żadnych kosztów związanych z odbywaniem praktyki.
 26. W przypadku, gdy Instytucja/Firma zdecyduje o możliwości otrzymania przez studenta wynagrodzenia z tytułu wykonanej pracy w trakcie odbywania praktyki, stosowna umowa zawierana jest pomiędzy Instytucją a studentem, bez pośrednictwa Uniwersytetu.

		<p>27. Zasady odbywania praktyki przez studenta zagranicznego przyjeżdżającego do Uniwersytetu są analogiczne jak dla studentów polskich, o ile Dziekan, zobligowany umowami międzynarodowymi, nie postanowi inaczej.</p> <p>28. W przypadku odbywania praktyk finansowanych z funduszy strukturalnych Unii Europejskiej oraz z innych krajowych i zagranicznych środków finansowych stosowane są odpowiednie przepisy i zasady wynikające z zawartych przez Uniwersytet umów.</p> <p>Załączniki do organizacji indywidualnych praktyk zawodowych na studiach pierwszego stopnia, na kierunku animacja społeczno – kulturalna z edukacją kulturalną:</p> <p>Zał. 1. Porozumienie o organizacji praktyki zawodowej studentów Uniwersytetu Śląskiego. Zał. 2. Wzór pisma do Dziekana WSNE w sprawie wyrażenia zgody na zaliczenie praktyki na podstawie zatrudnienia/prowadzenia działalności gospodarczej / podejmowania innych form działalności. Zał. 3. Skierowanie studenta na praktykę zawodową.</p> <p>Zał. 4. Oświadczenie studenta o przestrzeganiu obowiązujących w placówce przepisów. Zał. 5. Raport z przebiegu praktyki zawodowej. Zał. 6. Dziennik indywidualnej praktyki.</p>
22.	Łączna liczba punktów ECTS, którą student musi uzyskać w ramach praktyk zawodowych na kierunku studiów o profilu praktycznym, a w przypadku kierunku studiów o profilu ogólnoakademickim – jeżeli program studiów na tych studiach przewiduje praktyki	5

<p>23. Łączna liczba punktów ECTS, większa niż 50% ich ogólnej liczby, którą student musi uzyskać:</p> <ul style="list-style-type: none"> • na kierunku o profilu ogólnoakademickim w ramach modułów zajęć powiązanych z prowadzonymi badaniami naukowymi w dyscyplinach naukowych lub artystycznych związanych z tym kierunkiem studiów; • na kierunku o profilu praktycznym w ramach modułów zajęć kształtujących umiejętności praktyczne 	<p>127</p>
<p>24. Ogólna charakterystyka kierunku</p>	<p>Charakterystyka kierunku i sylwetka absolwenta animacji społeczno-kulturalnej z edukacją kulturalną</p> <p>Wstęp Dynamiczne zmiany społeczne, wzrastająca rola kultury w rozwoju państw i społeczeństw, wkraczanie animacji społeczno-kulturalnej i edukacji kulturalnej w coraz szersze obszary życia społecznego, świadomość ich wzajemnego warunkowania się – sprawia, iż Zakład Edukacji Kulturalnej nieustannie podejmuje konsekwentne wysiłki na rzecz modernizacji procesu kształcenia zgodnie z wyzwaniem czasów, potrzebami rynku pracy (w tym perspektywą wzrastającej liczby osób dysponujących znaczną ilością czasu wolnego), priorytetami resortów Edukacji Narodowej oraz Kultury i Dziedzictwa Narodowego, dokumentami Unii Europejskiej, programem wypracowanym w ramach UNESCO (1992), zakładającymi współczesną szeroką interpretację edukacji kulturalnej. Szczególne uzasadnienia do podejmowania nowych wyzwań edukacyjnych w zakresie szkolnictwa wyższego przynoszą założenia strategii rozwojowych o zasięgu narodowym i regionalnym. Nowa oferta w postaci kierunku studiów animacja społeczno-kulturalna z edukacją kulturalną (Socio-Cultural Animation with Cultural Education Studies) jest odpowiedzią na potrzeby społeczne w skali kraju oraz na potrzeby wskazane w regionalnej Strategii Rozwoju Kultury w Województwie Śląskim na lata 2006 -2010 . Realizuje cele zapisane w Misji Uniwersytetu Śląskiego i przewiduje kształcenie kompetencji kluczowych (szczególnie z obszaru 8. świadomość i ekspresja kulturowa przyjętych w dokumentach Unii Europejskiej.</p> <p>Kultura w regionie – strategii rozwoju Bezspornie jednym z regionów, które bardzo wysoko lokują kulturę jako czynnik prorozwojowy, jest województwo śląskie. Opierając się na analizach oraz prognozach dotyczących perspektyw rozwoju w skali krajowej oraz europejskiej, jak również zjawisk o zasięgu globalnym, do głównych uwarunkowań intensywności rozwoju województwa śląskiego (obok innych) zaliczyć można: wzrost uczestnictwa w kulturze podnoszenie się atrakcyjności i dostępności do turystyki, także turystyki kulturowej; rosnący udział dużych miast w gospodarce globalnej, w tym wzmacnianie znaczenia miast jako ośrodków kreacji nauki i kultury, rozwój mediów i nowych form komunikacji oraz rewolucja w kulturze, która traktuje przestrzeń kultury nie tylko jak o obszar tworzenia, lecz także innowacji o charakterze gospodarczym i społecznym. Główne wyzwania jakie stoją zatem m.in. przed regionem śląskim to utrzymanie pozycji Metropolii Górnośląskiej na tle innych polskich metropolii, szczególnie w zakresie gospodarki i rozwoju funkcji metropolitalnych, w tym kultury, nauki i edukacji; rozwój oferty turystyczno-rekreacyjnej; poszerzenie oferty związanej z zagospodarowaniem czasu wolnego; skuteczniejsze wykorzystywanie wyjątkowych walorów kulturowych regionu; „dywersyfikacja funkcji turystycznych”, integracja oferty turystycznej oraz rozwój bazy rekreacyjnej i oferty związanej z formami spędzania wolnego czasu.</p>

Dziś do wiodących idei programowych rozwoju w regionie zalicza się rozwój nowych i cennych dla przyszłości województwa śląskiego wartości, takich jak integracja społeczna, postawy kreatywne i innowacyjne, umiejętność działania w sieciach współpracy w oparciu o zasady partnerstwa i otwartości. Tworzeniu silnego i nowoczesnego regionu służyć ma organizowanie znaczących wydarzeń kulturalnych, artystycznych i naukowych oraz tworzenie nowych przestrzeni i obiektów kultury wysokiej, turystyki i rekreacji, co stanowić będzie czynnik promujący województwo i wpłynie na tworzenie i ugruntowanie pozytywnego wizerunku województwa w świadomości mieszkańców innych regionów i Europejczyków. W wyniku tych działań województwo śląskie ma się stać regionem posiadającym sieć współpracujących ze sobą instytucji kulturalnych i turystycznych, prowadzących wspólne działania edukacyjne, promocyjno – informacyjne oraz popularyzatorskie .

Kultura buduje społeczność świadomą swojej tożsamości, kreatywną i otwartą, stymuluje rozwój gospodarczy – zwiększa atrakcyjność regionu dla jego mieszkańców, inwestorów i turystów. To wielokierunkowe oddziaływanie kultury odnalazło odzwierciedlenie w Strategii Rozwoju Województwa Śląskiego na lata 2000-2020”. Jest elementem treści trzech celów strategicznych: „Wzrost wykształcenia mieszkańców oraz ich zdolności adaptacyjnych do zmian społecznych i gospodarczych w poczuciu bezpieczeństwa społecznego i publicznego”, „Wzrost innowacyjności i konkurencyjności gospodarki”, „Poprawa jakości środowiska naturalnego, kulturowego oraz zwiększeni atrakcyjności przestrzeni” .

Uwzględnienie rangi kultury w tym procesie wymaga jednak wzmocnienia pewnych elementów, których siła oddziaływania jest na razie znacznie niższa niż możliwości i oczekiwania. Do słabych stron funkcjonowania kultury w regionie, w analizach zawartych w Strategii Rozwoju kultury w Województwie Śląskim, zaliczono: słabe powiązanie edukacji szkolnej z edukacją kulturalną: niedostateczną ilość lub brak w programach nauczania zajęć służących rozbudzaniu potrzeb kulturalnych/ zajęć mających kształtować kompetencje do uczestnictwa w kulturze, za małą ilość zajęć pozalekcyjnych; zbyt małe zainteresowanie szkół ofertą programów edukacji kulturalnej; niskie kompetencje kulturowe oraz brak wykształconych potrzeb uczestnictwa w kulturze wysokiej; niedostatek kadr wyspecjalizowanych w zarządzaniu kulturą, w upowszechnianiu, pozyskiwaniu środków na projekty; „zamknięcie się instytucji na siebie”, brak wspólnego wykorzystania posiadanych zasobów, koordynacji oferty i dopasowania jej do potrzeb odbiorców, współpracy z organizacjami pozarządowymi, brak wspierania przez instytucje kultury młodych talentów; niewystarczającą elastyczność i adaptacyjność instytucji kultury do nowych wyzwań; niski wskaźnik badań nad kulturą, jej upowszechnianiem, dziedzictwem kulturowym, odbiorem i uczestnictwem; nieumiejętność nowoczesnej promocji i nowoczesnego „oferowania” kultury wysokiej, prezentowania kultury wysokiej w sposób , który jest atrakcyjny dla młodszych pokoleń odbiorców przyzwyczajonych do multimedialności przekazu, do interaktywnego uczestnictwa w kulturze. Na te diagnozę nakładają się zagrożenia dla rozwoju kultury w regionie. Jednym z najistotniejszych jest obserwowany powszechnie kryzys tradycyjnego ethosu inteligenckiego wyrażający się w braku kontynuacji tradycyjnego inteligenckiego stylu życia, którego istotnym wyróżnikiem było społecznikowskie zaangażowanie i wysoki poziom uczestnictwa w kulturze, w tym zwłaszcza w kulturze wysokiej.

Złożona wizja rozwoju kultury w regionie, traktowanej jako istotny czynnik rozwojowy uwzględnia cztery obszary: socjalizację do określonych kompetencji kulturowych, zagwarantowanie optymalnego poziomu uczestnictwa w kulturze (dzięki nabytym kompetencjom i dzięki odpowiedniemu zarządzaniu regułami dostępowymi do treści i wytworów kulturowych), zapewnienie ciągłości wzorów kulturowych, zarówno w sferze kultury materialnej jak i duchowej, oraz stymulowanie i wspieranie produkcji artystycznej.

Wśród najważniejszych celów strategicznych Strategii Rozwoju Kultury w Województwie Śląskim na lata 2006 -2010 wyłoniono:

- wzrost kompetencji potrzebnych do uczestnictwa w kulturze (poprzez realizację programów edukacji kulturalnej/edukacji w zakresie kształtowania kompetencji kulturowych);
- wzrost kompetencji do efektywnego zarządzani kulturą (animatory kultury)
- Wzrost poziomu uczestnictwa w kulturze (w roli odbiorców i twórców kultury) poprzez zwiększenie i ułatwienie dostępu do uczestnictwa w kulturze, poszukiwanie atrakcyjnych sposobów upowszechniania treści kulturowych, wspieranie rozwoju amatorskiego ruchu artystycznego;
- upowszechnianie i zachowanie dziedzictwa kulturowego regionu (materialnego i niematerialnego) oraz lepsze jego wykorzystywanie do celów turystycznych poprzez popularyzację dziedzictwa kulturowego z użyciem najnowszych technik) i wykorzystanie dziedzictwa kulturowego regionu na potrzeby turystyki,
- tworzenie lepszych warunków dla rozwoju środowisk twórczych i wykorzystywanie ich kreatywności poprzez tworzenie warunków oraz instrumentów umożliwiających twórcze działania .

Z raportu przygotowanego w ramach projektu badawczego „Kadry dla kultury w edukacji i edukacji w kulturze”, realizowanego w 2012 roku przez Regionalny Ośrodek Kultury w Katowicach, wynika, że istnieje wyraźna, pilna potrzeba kształcenia wysoko wykwalifikowanej kadry dla kultury, kadry charakteryzującej się nie tylko wąsko specjalistycznymi umiejętnościami ale również wiedzą i kompetencjami obejmującymi wiedzę ogólnohumanistyczną i ogólnospołeczną, ze wskazaniem jej odniesień do konkretnej dziedziny i dyscypliny działalności w obszarze kultury. Nie mniej ważne są formy wielostronnego kształcenia uwzględniającego praktykę kulturalną (szeroko rozumianą) oraz oddziaływanie na świadomość i postawy edukatorów i animatorów społeczno - kulturalnych. Podobne wnioski można odnaleźć w „Raportie z pierwszego etapu badań w ramach projektu: Animacja/Edukacja” przygotowanym przez zespół naukowy pod kierunkiem prof. UAM dra hab. M. Krajewskiego oraz dra F. Schmidta. Autorzy raportu piszą: „zasadne wydaje nam się podejmowanie działań, które podnoszą poziom profesjonalizmu osób zajmujących się animacją i edukacją kulturową, w tym przede wszystkim takich, które wyposażają je w nowe kompetencje i wiedzę, pokazują, w jaki sposób wykorzystywać sztukę i inne aktywności kulturalne w działaniach społecznych, promują obecność w tego rodzaju aktywności procesów dokumentowania i dzielenia się doświadczeniami, ewaluacji i systematycznego, organicznego trudu na rzecz upowszechniania przekonania, iż kultura stanowi integralną część życia społecznego”. Zarówno w wyłonionych dla kierunku efektach kształcenia jak i zaproponowanych formach ich realizacji znalazły się treści z rekomendacji zamieszczonych w cytowanym Raporcie .

Potrzebę kształcenia specjalistów w dziedzinie animacji społeczno-kulturalnej i edukacji kulturalnej potwierdzają diagnozy resortowe . Animator kultury jako zawód z przyszłością znalazł się w grupie 30 zawodów o najniższym poziomie wskaźnika intensywności nadwyżki w I półroczu 2012 roku, (w przeciwieństwie do Pedagogów i Kulturoznawcy, których ulokowano w rankingu 30 zawodów o najwyższym poziomie podaży siły roboczej). Zestawienie to w sposób przekonujący ukazuje potrzebę kształcenia nowego typu kadr dla kultury, które łączą kompetencje interdyscyplinarne ze wszystkich wyodrębnionych zakresów (wiedza, umiejętności, postawy społeczne).

Uniwersyteckie kształcenie kadr dla kultury w ośrodku cieszyńskim

• Tradycje i doświadczenia:

Uniwersyteckie kształcenie kadr dla kultury realizowane jest konsekwentnie i nieprzerwanie w cieszyńskim ośrodku naukowo-dydaktycznym od 1 października 1973 roku (ówczesny status organizacyjny placówki, obowiązujący do końca roku akademickiego 2002/2003 – Filia Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach). Kierunek pedagogika pracy kulturalno-oświatowej, prowadzony w trybie stacjonarnym i zaocznym, był podówczas jednym z trzech kierunków czteroletnich studiów magisterskich prowadzonych w Cieszynie, a Zakład Pedagogiki Pracy Kulturalno-Oświatowej, kierowany od 1975 r. przez prof. dr. hab. Antoniego Gładysza, stanowił podstawę struktury organizacyjnej Filii UŚ. W 1993 roku w wyniku przemian w polityce oświatowej pedagogika pracy kulturalno-oświatowej przyjęła kształt specjalności nazwanej animacją społeczno-kulturalną, prowadzoną w ramach kierunku pedagogika: specjalności jednej z wielu w cieszyńskiej Filii Uniwersytetu Śląskiego, ale o najdłuższej tradycji i jedynej nie mającej równoległego specjalnościowego odpowiednika w specjalnościach pedagogicznych realizowanych w Wydziale Pedagogiki i Psychologii Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach; w konsekwencji nastąpiła także nazewnicza zmiana Zakładu PPKO w Zakład Animacji Społeczno-Kulturalnej. (Podkreślenia wymaga fakt, iż specjalność animacja kulturalna, kończona egzaminem magisterskim, wprowadzona została przed grudniem 1994 roku poza ośrodkiem cieszyńskim jeszcze tylko na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie). W roku akademickim 1998/99 włączono w ramy Zakładu Animacji Społeczno-Kulturalnej Zakład Wychowania Estetycznego, kierownictwo nowopowstałej jednostki przejęła prof. dr hab. Katarzyna Olbrycht. W roku akademickim 2002/2003 w miejsce Zakładu powołano Katedrę Edukacji Kulturalnej, od roku akademickiego 2003/2004 przynależną organizacyjnie do Wydziału Etnologii i Nauk o Edukacji Uniwersytetu Śląskiego. Cieszyńska animacja społeczno-kulturalna zbudowana jest zatem na tradycji, stanowiącej wartość niewymierną, podstawę współcześnie podejmowanych działań i zaczyn nowych wyzwań. (Wartością wymierną cieszyńskiej pedagogiki pracy kulturalno-oświatowej/ animacji społeczno-kulturalnej jest ilość wypromowanych animatorów w latach 1977-2013 (do 30 X): 2665 animatorów, w tym 1377 w cyklu dziennym, 1288 w cyklu zaocznym).

• Nowa oferta kształcenia

Dotychczas realizowany jedynie specjalnościowy wymiar kształcenia przyszłych animatorów i edukatorów ograniczał znacząco

możliwość kształcenia zgodnego z postawionymi postulatami (wobec decydującej przewagi treści pedagogicznych). Stąd decyzja o przejściu ze specjalności na odrębny kierunek, który będzie zapewniał ogólnoakademickie przygotowanie stanowiące podstawę do rozwijania wiedzy, umiejętności i kompetencji specjalistycznych realizując postulat interdyscyplinarności kształcenia.

W obliczu dokonujących się przemian projektowany nowy kierunek studiów pierwszego stopnia pod nazwą animacja społeczno-kulturalna z edukacją kulturalną ma zapewnić wielostronną ofertę edukacyjną dla przyszłych kadr dla kultury, kadr do działów oświatowych i około oświatowych instytucji kultury, wyposażając w wiedzę, umiejętności i kompetencje umożliwiające animowanie różnych grup wiekowych (w tym aktywizowanie i edukowanie seniorów, prowadzenie systematycznej pracy z dziećmi) i różnych środowisk, zwłaszcza społeczności lokalnych, do aktywności społecznej i uczestnictwa w kulturze współczesnej lokalnej i ponadlokalnej. W konsekwencji w programie projektowanych studiów uwzględnia się sprawdzone już treści i formy kształcenia:

- program przewiduje poznanie przez studentów podstaw filozofii, socjologii (w tym socjologii kultury), pedagogiki, wiedzy o kulturze, kultury współczesnej w najważniejszych jej zjawiskach i procesach, zapoznanie ze specyfiką poszczególnych dyscyplin artystycznych (literatura, teatr, film, plastyka, muzyka, taniec), ich recepcją i upowszechnianiem (także w zakresie form instytucjonalnych), wprowadzenie w problematykę mediów, dziedzictwa kulturowego w skali lokalnej, regionalnej, narodowej i europejskiej. Jednocześnie uwzględnia się przedmioty wyposażające przyszłych animatorów i edukatorów kultury w wiedzę, umiejętności i kompetencje społeczne w zakresie współdziałania z różnymi podmiotami (publicznymi, rynkowymi, organizacjami pozarządowymi), przygotowujące do uczestnictwa w projektach społecznych i kulturalnych, związanych z rozwojem lokalnym, regionalnym, narodowym i europejskim;
- usytuowanie ośrodka cieszyńskiego na polsko-czeskim pograniczu umożliwia inicjowanie działań międzykulturowych, euroregionalnych;
- biorąc pod uwagę zróżnicowane zainteresowania studiujących, indywidualne predyspozycje, oczekiwania potencjalnych pracodawców proponuje się studentom wariantowo kilka modułów do wyboru (w tym blok z zakresu turystyki kulturalnej, którą uważa się współcześnie za szczególnie obiecującą ekonomicznie, społecznie i kulturowo);
- uwzględnia się w stopniu szerszym aniżeli w dotychczasowych programach praktyki i zajęcia terenowe, obozy twórcze;
- studentom proponuje się dodatkowy udział w zajęciach warsztatowych - artystycznych realizowanych w Instytucie Sztuki na Wydziale Artystycznym UŚ w Cieszynie. W opracowywanym na Uniwersytecie Śląskim programie wykorzystania 30 dodatkowych punktów ECTS (do wprowadzenia w roku akademickim 2014/15) założono możliwość korzystania z oferty dydaktycznej wszystkich kierunków studiów aktualnie prowadzonych na Uniwersytecie. Wstępne ustalenia poczynione na poziomie WA i WEiNoE w Cieszynie potwierdzają taką możliwość;
- program zapewnia podnoszenie poziomu umiejętności językowych (w zakresie głównego języka obcego). Obok regularnie prowadzonych zajęć lektoratowych (120h) do programu kształcenia wprowadzono moduły specjalnościowe w języku obcym (60h), realizowane w ostatnim semestrze studiów jako podsumowanie dotychczasowych umiejętności i poszerzenie kompetencji o słownictwo specjalistyczne. Wprowadzenie zajęć tego typu wynika z przeświadczenia o konieczności kształcenia umiejętności wykorzystywania specjalistycznego języka komunikacji, zwłaszcza wówczas kiedy absolwenci kierunku mogą korzystać z ofert zatrudnienia w zawodzie poza granicami kraju.

Wypracowane dla kierunku animacja społeczno-kulturalna z edukacją kulturalną efekty odnoszą się do dwóch obszarów kształcenia: nauk humanistycznych i nauk społecznych. Odwołanie do obu obszarów nauki jest uzasadnione profilem kształcenia obejmującym zarówno efekty związane ze znajomością kultury w jej wymiarze humanistycznym, jak specyfiką działań i badań realizowanych w społecznym otoczeniu kultury, odwołujących się do społecznych mechanizmów i procesów. Udział efektów obszarowych w efektach kierunkowych jest wysoko zrównoważony i zawiera w 51% efekty wyprowadzone z obszaru nauk humanistycznych i w 49% - z nauk społecznych (liczone w stosunku do liczby ogólnej ECTS). Proporcje te zostały (w maksymalnym zbliżeniu) zachowane we wszystkich kategoriach efektów: wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych.

Przy konstruowaniu programu brane są pod uwagę równocześnie możliwości kadrowe Zakładu Edukacji Kulturalnej, od początku będącego Zakładem o charakterze interdyscyplinarnym (zespół skupia specjalistów z różnych dziedzin nauk społecznych i humanistycznych), wszelkie dotychczasowe doświadczenia w zakresie kształcenia animatorów kultury w cieszyńskim ośrodku akademickim. Zarówno na poziomie tworzenia efektów kształcenia jak i konstruowaniu założeń programu uwzględnia się również uwagi i konstruktywne postulaty absolwentów i studentów specjalności animacja społeczno-kulturalna I i II stopnia (zał. 9) Znaczącym elementem nowotworzonego kierunku studiów jest udział w jego konstruowaniu długoletnich współpracowników Zakładu

reprezentujących różne środowiska zawodowe związane z animacją, edukacją i upowszechnianiem kultury z różnych regionów Polski (zał.10). Proponowany kierunek wpisuje się mocno w obserwowaną od końca lat dziewięćdziesiątych w Europie tendencję związaną z kształceniem nowego typu kadr dla kultury łączących kompetencje pedagogiczne (w tym społeczne i psychologiczne) z kompetencjami o charakterze artystycznym i kulturoznawczym. Specyfika tych zadań opiera się na dobrze wypracowanych i mocno dziś się przenikających modelach w zakresie edukacji kulturalnej i artystycznej oraz animacji i mediacji realizowanej w obszarze kultury i sztuki. Realizacja tego typu kształcenia wymaga zatem interdyscyplinarnego zespołu tworzącego kadrę kierunku jak i zaplecza w postaci współpracujących instytucji społeczno-kulturalnych i środowisk naukowych zajmujących się analizą różnych obszarów kultury. W ramach proponowanego kierunku wszystkie te założenia są wypełnione (patrz zał.: 1., 5., 6., 9.,10., 11.,12.).

Sylwetka absolwenta kierunku animacja społeczno-kulturalna z edukacją kulturalną

Studia z zakresu animacja społeczno-kulturalna z edukacją kulturalną pozwalają na zdobycie kwalifikacji do szeroko rozumianej działalności społeczno-kulturalnej, kulturalno-edukacyjnej. Wyposażają w wiedzę, umiejętności i kompetencje umożliwiające animowanie wszystkich grup wiekowych i różnych środowisk do aktywności społecznej i świadomego uczestnictwa w kulturze współczesnej, zarówno lokalnej, jak i ponadlokalnej. Pozwalają teoretycznie i praktycznie poznać metody działań inspirujących aktywność kulturalną. Dostarczają wiedzy z zakresu podstawowych obszarów kultury artystycznej (literatura, teatr, film, plastyka, muzyka, taniec), medialnej, regionalnej i form ich upowszechniania (także instytucjonalnych), wprowadzają w problematykę dziedzictwa kulturowego w skali lokalnej, regionalnej, narodowej i europejskiej. Wyposażają w wiedzę, umiejętności i kompetencje w zakresie współdziałania z różnymi podmiotami, dostarczają umiejętności niezbędnych do przygotowania i realizacji projektów społecznych, kulturalno-edukacyjnych, związanych z rozwojem lokalnym, regionalnym, narodowym i europejskim. Zapoznają z nową dziedziną upowszechniania kultury – turystyką kulturalną. Umożliwiają uczestnictwo w warsztatach aktywności twórczej i obozach twórczych, zajęciach terenowych, realizację spektakli teatralnych, organizowanie przeglądów filmowych, tworzenie zespołów artystycznych..

Absolwent kierunku animacja społeczno-kulturalna z edukacją kulturalną jest przygotowany zawodowo do pracy w instytucjach upowszechniania kultury i instytucjach oświatowych, medialnych, w wydziałach kultury różnych szczebli administracji samorządowej, w stowarzyszeniach i organizacjach pozarządowych związanych z kulturą, do samodzielnego zgłaszania i realizacji projektów związanych z aktywnością kulturalną, twórczą, z organizacją czasu wolnego w różnych grupach wiekowych i środowiskowych, z działaniami w środowiskach zagrożonych patologią i wykluczeniem społecznym.

Perspektywy zawodowe

Absolwent studiów o specjalności animacja społeczno-kulturalna z edukacją kulturalną ma przygotowanie do:

- pracy w instytucjach kultury (ośrodkach kultury, instytucjach upowszechniania kultury – działach oświatowych, edukacyjnych, pracy z publicznością oraz w instytucjach rozwijających aktywność twórczą dzieci, młodzieży i dorosłych)
- pracy w wydziałach kultury samorządów lokalnych
- pracy w organizacjach pozarządowych związanych z kulturą
- prowadzenia związanych z kulturą zajęć pozalekcyjnych i pozaszkolnych dla dzieci i młodzieży
- organizowania czasu wolnego osobom w różnych grupach wiekowych i w różnych środowiskach, w tym poprzez programy turystyczne
- opracowywania i realizowania różnego rodzaju projektów związanych z działalnością kulturalną, w tym oświatową w perspektywie lokalnej, regionalnej, krajowej, euroregionalnej.
- opracowywania i realizowania projektów opartych na kontaktach i współpracy międzypokoleniowej (w tym – do włączania seniorów w różne formy aktywności)
- opracowywanie i realizowania działań w zakresie animacji społeczno-kulturalnej środowisk zagrożonych patologią i wykluczeniem społecznym.
- tworzenia autorskich form działania, projektów i instytucji związanych z animacją społeczno-kulturalną i edukacją kulturalną

Perspektywy dalszego kształcenia

Absolwent kierunku animacja społeczno-kulturalna z edukacją kulturalną może kontynuować studia drugiego stopnia na kierunkach kształcących kadrę dla kultury w zakresie animacji (w tym animacji czasu wolnego), zarządzania (w tym: zarządzanie kulturą, zarządzanie produkcją imprez kulturalnych) i upowszechniania kultury. Może podjąć studia kulturoznawcze i pedagogiczne (w tym pedagogika społeczna, edukacja międzykulturowa i regionalna) i studia związane z komunikacją i mediami jak komunikacja społeczna,

		media z komunikacją społeczną i komunikacja europejska. Absolwenci wiążący przyszłość zawodową ze sferą kultury i polityki mogą podjąć studia w zakresie polityki kulturalnej, dyplomacji kulturalnej lub Creative Diplomacy (ostatnie na poziomie studiów podyplomowych). Poszerzenie perspektyw zawodowych absolwentów animacji społeczno-kulturalnej z edukacją kulturalną zapewnią studia podyplomowe w zakresie ochrony i upowszechniania dóbr kultury oraz edukacji muzealnej i pedagogiki teatralnej.
25.	Ogólna charakterystyka specjalności	